

Uit een werk van Adrienne von Speyer († 1967) *

Het fiat van de Moeder des Heren
is het nederigste
wat de dienstmaagd zeggen en doen kan,
en tegelijk het hoogste, haar volmaaktheid.
Terwijl zij zich totaal bindt aan God,
wordt zij in God geheel vrij:
vrij voor alles
wat de eeuwige vrijheid van God beschikt.
Dat zal altijd het meest ware,
allerbeste en allerschoonste zijn,
ook al zou het 't allersmartelijkste worden.

Zij is door haar uitverkiezing als enige in staat,
om in haar ja elke bewuste of onbewuste beperking
– die de zondaar altijd maakt - verre te houden:
zij is oneindig beschikbaar voor de Oneindige.
Zij is absoluut tot alles bereid,
tot zeer veel meer
dan wat zij weten, uitdenken, vermoeden kan.

Van God uit gezien is dit ja de hoogste genade,
van de zijde van de mens
onvoorwaardelijke, definitieve overgave.
Het is geloof, hoop en liefde tegelijk.
Het is de oergelofte,
waaruit ieder vorm van definitieve christelijke binding
aan God en in God zal ontspringen.
Het is de synthese van liefde en gehoorzaamheid bij Maria.
Haar liefde uit zich in de wil
niets te zijn dan de dienstmaagd van de Heer.
Op haar geen enkel licht,
alle licht valt op God:
geen accent op haar ja woord.
Gods woord heeft de volle klemtoon.
Zuivere doorzichtigheid en totaal zichzelf vergeten.
Zuivere onbewoonde, niet gebruikte ruimte
voor de Menswording van het woord.
In die open ruimte
zijn gehoorzaamheid, armoede en maagdelijkheid één.

De mens die “ja” zegt kan door God
tot in het oneindige worden gevormd,
geboetseerd naar iedere willekeurige gestalte.

* H. Urs von Balthasar, Erster Blick auf Adrienne von Speyer. In: Innerlijk leven 1973, blz 174 - 176